

[Fuglsang.]

det hører nogen Steder hjemme, at der ikke kan være Retfærdighed, selv om der ikke er Offentlighed.

Den højtærede Justitsminister udtalte i sin Fremsettelsestale angaaende Dommerne og Retsplejelovens Opgave — jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at citere denne Udtalelse og en enkelt anden. Justitsministeren udtalte:

„Loven skal hjælpe ham“

— altsaa Dommeren —

„ved at lægge det gunstigst mulige Grundlag under hans Arbejde. Resten maa han selv gøre ved sin kloge, upartiske og værdige Ledelse af Sagen, hvorved han navnlig skal bidrage til at overtyde hele Offentligheden om, at Retten plejes i en sund Aand.“

Det er efter min Opfattelse ligefrem Guld-korn, som den højtærede Justitsminister dér er kommet med, og jeg giver ham min fulde Tilslutning. Til Oplysning for ærede Medlemmer tjener, at det staar Sp. 1361. Denne Udtalelse grunder sig netop paa, at man i Lovforslaget om Ændringer i Loven om Rettens Pleje, som netop behandles her, har villet have nogen Sikkerhed ind for bl. a. Vidnerne og den sigtede. Det fremgaar af Forslaget til § 31, og det fremgaar ogsaa af Forslaget til § 170, hvor der er et Punkt om, at Vidner ikke behøver at offentliggøre i Retten, om de har været straffet. De skal nok give Oplysning om det, men det bliver kun tilgængeligt for Parterne i Sagen.

Det er noget i den Retning, jeg ønsker, og som jeg har tænkt paa. Der gør sig nemlig to Hensyn gældende, naar Talen er om Offentligheden. Vi har ofte hørt, at det er vanskeligt at faa Vidner frem, fordi Vidnerne ikke vil udsættes for den Offentlighed, som tegner dem af og misbruger dem paa forskellig Vis, skriver om dem og deres Forhold. Det ønsker de ikke, og derfor holder de sig tilbage, naar man fra Rettens Side og fra Politiets Side i øvrigt ønsker, at de skal melde sig, særlig hvor det drejer sig om, at de skal melde sig frivilligt.

Jeg synes for øvrigt, der kunde være Grund til netop til Belysning af Spørgsmaalet om Offentligheden at tage en Sag frem fra de sidste Dage, en Sag, som jeg synes belyser dette Punkt saa storartet, og som begrunder, at vi fra Venstres Side maaske nok nu kan tage et andet Standpunkt til Spørgsmaalet om Offentligheden i Kraft af de Erfaringer, som er gjort. Det er denne Sag om Hedehusmanden ovre fra

Kølkær. Jeg skal ikke rippe op i denne Sag, den vedkommer for saa vidt ikke Retsplejeloven, men den Maade, Retsplejeloven er varetaget paa i dette Tilfælde, vedkommer i høj Grad Retsplejeloven.

Hedehusmanden blev gjort til Storbonde, en, to, tre. Der kom Beskrivelse i Bladene om, hvordan hans Storbondegaard ser ud. Det er dog kun et lille Hus, hvor der er baade Beboelse, Stald og Lade i den samme Længe. Ja, det er ganske vist Udenomsværker, men det viser netop, hvordan Pressen skal have det hele frem til Beskuelse for et nysgerrigt Publikum.

Lad denne Sag ovre fra Kølkær om Hedehusmanden, der har mishandlet sin Dreng, den lille Hans, gaa sin Gang, ingen ønsker, hvis han virkelig har mishandlet sin Dreng, at han skal undgaa den Straf, som han saa ærligt og redeligt har fortjent, vi holder paa, at Retten skal gaa sin Gang. Men denne Sag er i Bladene slaaet op til en meget stor Sag, slaaet op paa en saadan Maade, at Publikum overfylder Retssalen den Dag, der skal være Retsforhandling.

Jeg skal tillade mig ordret at oplæse, hvad Aviserne i Herning har skrevet herom. „Herning Avis“ skrev den 6. November:

„En Del af de Tilhørere, der kom ind“

— det var kun en Del, der kom ind nemlig — „betragtede aabenbart det hele som en Underholdning og lo højt, hver Gang der faldt en Bemærkning til Ugunst for Ansgar Jensen“.

Og „Herning Dagblad“ skrev:

„Der sporedes hurtigt, at Stemningen var ophidset mod Manden.“ — „Af de fleste Tilhørere var han sikkert paa Forhaand dømt!“

Det kan naturligvis ikke være behageligt at have en Offentlighed til Stede, hvor det omgaaende spores, at de har dømt Manden uden Hensyn til, hvad Retten i det hele taget faar ud af Sagen.

Men vi gaar videre i denne Sag og kommer til Vidneførselen, først og fremmest af Mandens Kone. Dette, at en Kone skal frem i Retten og vidne mod sin Mand, kan jo nok være ret ubehageligt, og det bliver endnu mere ubehageligt, naar der er en Forsamling til Stede af nysgerrige, af Offentligheden, der paa Forhaand er sat op imod vedkommende i denne Sag, og enhver Udtalelse, der kom til Gunst for Ansgar Jensen, var Forsamlingen paa Forhaand imod.

Jeg vil gerne indskyde, at der var et Krydsforhør af dette Vidne, hvor Dommeren, Politimesteren og Kriminalbetjenten